

متن پرسش

استاد عزیز سلام: پیرامون موضوع رنج (کبد)، سختی ها، از دست رفتن ها، برآورده نشدن نیاز ها، و محرومیت ها و ناراحتی های به دنبال آن و مقام رضا و تسلیم، از حضورتون سوالی داشتم. سوال اول: در مجموعه معارفی که داریم، عبارات و مفاهیم مختلفی داریم که برآیند آن برایم روشن نیست. لطفا موارد زیر را ملاحظه بفرمایید: ۱. أَلَا إِنَّ أَوْلِيَا اللَّهِ، لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (یونس، ۶۲) ۲. وَ قَدْ نَزَلَ بِي يَا رَبِّ مَا قَدْ تَكَادَنِي ثِقْلُهُ، وَ أَلَمْ بِي مَا قَدْ بَهَظَنِي حَمْلُهُ (فرازی از دعای ۷ صحیفه سجادیه) ۳. وَ اكْسِرْ عَنِّي سُلْطَانَ الْهَمِّ بِخَوْلِكَ (فرازی از دعای ۷ صحیفه سجادیه) ۴. فَقَدْ ضِفْتُ لِمَا نَزَلَ بِي يَا رَبِّ دَرْعًا (فرازی از دعای ۷ صحیفه سجادیه) ۵. اللَّهُمَّ لَا طَاقَةَ لِي بِالْجَهْدِ، وَ لَا صَبْرَ لِي عَلَي الْبَلَاءِ، وَ لَا قُوَّةَ لِي عَلَي الْفَقْرِ، فَلَا تَحْظُرْ عَلَيَّ رِزْقِي (فرازی از دعای ۲۲ صحیفه سجادیه) ۶. أَشْكُو إِلَيْكَ يَا إِلَهِي ضَعْفَ نَفْسِي عَنِ الْمَسَارَعَةِ فِيمَا وَعَدْتَهُ أَوْلِيَاءِكَ، وَ الْمُجَابَبَةَ عَمَّا حَدَّثْتَهُ أَعْدَاءِكَ، وَ كَثْرَةَ هُمُومِي، وَ وَسْوَاسَةَ نَفْسِي (فرازی از دعای ۵۱ صحیفه سجادیه) ۷. وَ اكْشِفْ غَمِّي. يَا وَاحِدُ يَا أَحَدُ يَا صَمَدُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ سُؤَالَ مَنْ اشْتَدَّتْ فَاقَتُهُ، وَ ضَعُفَتْ قُوَّتُهُ، وَ كَثُرَتْ ذُنُوبُهُ (فرازی از دعای ۵۱ صحیفه سجادیه) ۸.

همچنین تصویری برای مان ارائه گشته که حضرت سجاد و حضرت زینب (سلام الله علیها)، بطور مثال، بعد از شهادت سید الشهداء بسیار محزون بودند. ۹. یا تصویری داریم از حزن و ناراحتی امیرالمومنین بعد از شهادت حضرت زهرا. سوال ام این است، تصویر درستی که از انسان مومن داریم، کدام است؟ انسان مومن حزن و ناراحتی دارد یا ندارد؟ سوال دوم: اگر انسان مومن، در مقام تسلیم و رضاست، و به مقدرات الهی راضی است، در هنگام سختی ها و فشار ها، در لحظات محرومیت، آیا در درگاه اعلام عجز و بی تابی از فشار و محرومیت و برای برآورده شدن حاجت می کند یا نه؟! برنامه انسان مومنی که در سختی است چگونه است؟! آیا آنقدر بطور پیوسته (با روح و روان) در حال تضرع به درگاه خداست تا نیازش برآورده شود؟! و اگر اینطور است، او چگونه از زندگی و لحظه حال خود می تواند راضی باشد و طعم آرامش و رضایت را بچشد؟! ان شاءالله که پاسخ این سوال، برای دیگر دوستان هم روشنی بخش خواهد بود. پیشاپیش از شما بسیار ممنونم. التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آنجا که فرمود اولیای الهی را خوف و حزنی نیست؛ به اعتبار اعمال دینی خودشان است که طوری به لطف الهی عمل می کنند که نه آن ها را پیشیمانی اعمال گذشته فرا می گیرد، و نه در مسیر دینداری نسبت به آینده نگرانی دارند. ولی در موضوع آنچه برای اولیاء پیش می آید،

آری! از قضای الهی راضی‌اند و نه از مقضی. در کربلا از عبیدالله و یزید و ظلمی که کردند، راضی نیستند، ولی از این‌که خداوند چنین خواسته تا یزیدیان رسوا شوند، راضی‌اند.

ما در دعاها از حضرت حق تقاضا می‌کنیم شرایطی به‌وجود نیاورد که زمینه‌ی اُنس با خودش برایمان مختل شود و از او می‌خواهیم تا غمِ دوری از خودش را با رفع حجاب‌ها برطرف کند. زیرا بین قضا و مقضی فرق می‌گذاریم. موفق باشید